

1 Johannes 1: 1-4

De komende weken wil ik graag met u stilstaan bij de brieven van Johannes. Johannes, die behalve het Evangelie van Johannes, ook drie brieven en de Openbaring van Johannes heeft geschreven. Johannes is één van de apostelen die behoorde tot de intiemste vrienden van Jezus. Hij wordt in het Evangelie van Johannes 'de apostel die Jezus liefhad' genoemd (Joh. 21:7).

Verschillende keren zien we in het Evangelie dat hij samen met zijn broer Jakobus en Simon Petrus een bijzondere plaats innam in de kring van de apostelen. In Lukas 8 bijvoorbeeld, bij de opwekking van het dochtertje van Jaïrus, lezen we dat het deze drie apostelen zijn die mee gingen naar binnen. De anderen bleven buiten staan. In het volgende hoofdstuk, Lukas 9, wordt verteld dat Jezus de berg opging om te bidden en opnieuw deze drie apostelen meenam. Zij mochten toen getuige zijn van de geschiedenis die wij kennen als de verheerlijking op de berg, waar Mozes en Elia verschenen. Een laatste voorbeeld uit het Matteüs-evangelie. In Matt. 26 lezen we dat Jezus naar Getsemané ging en Petrus en de twee zonen van Zebedeüs meenam. De zonen van Zebedeüs zijn Johannes en Jakobus. Zij waren getuige van Jezus' gebedsstrijd.

Johannes en Jakobus worden in het Evangelie ook wel de zonen van de donder genoemd. Aanleiding hiervoor was dat de Samaritanen Jezus en zijn discipelen niet welkom heetten in hun dorp. Toen Johannes en Jakobus dit bemerkten vroegen zij of Jezus vuur uit de hemel wil laten neerkomen om hen te verteren (Luk. 9:54).

Toen Jezus aan het kruis hing vroeg hij Johannes om voor Zijn moeder Maria te zorgen (Joh. 19:26).

Toen later de bekeerde Paulus bij de gemeente in Jeruzalem werd gebracht was Johannes daar als één van de steunpilaren bij en reikte Paulus de broederhand (Gal.2:9).

Later is Johannes, waarschijnlijk vlak voor de verwoesting in het jaar 70, volgens overlevering naar Efeze vertrokken. De zeven gemeente die door Johannes worden aangeschreven in Openbaring 2,3 behoren blijkbaar tot zijn werkgebied.

Vanuit Efeze heeft Johannes waarschijnlijk zijn Evangelie en zijn brieven geschreven. In het Evangelie benadrukt Johannes vooral de godheid van Christus. Het Woord dat vlees geworden is, is God (Joh.1:1,14) en in zijn eerste brief wil hij tegen de gnostische dwaling in zijn tijd benadrukken dat Jezus echt mens was. De gnostiek benadrukt dat materie van nature kwaad is en dat daarom Gods Zoon nooit een echt mens geworden kan zijn.

Vandaar dat Johannes in het 4^e hoofdstuk nadrukkelijk zegt dat wie de komst van Jezus in het vlees niet belijdt, niet uit God is (1Joh.4:2). Daar komen we later nog wel op terug.

Het begin van de Johannes brief komt sterk overeen met het begin van het Evangelie.

Het Evangelie begint met:

In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en Woord was God. Dit was in den beginne bij God.

De brief begint met:

Hetgeen was van de beginne, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze eigen ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens....

Johannes benadrukt hier dat hij het Woord – dat is de Here Jezus – er al was in den beginne. Het gaat hier om de zogenaamde pre-existentie van Christus. Ook voor zijn menswording was Christus er al. Hij was er al in den beginne, bij de schepping. En Johannes heeft deze eeuwige Heer gehoord, gezien en getast. Hij kon dat zeggen. Hij heeft erbij gezeten toen Jezus de Bergrede uitsprak bijvoorbeeld, maar Hij heeft ook de stem uit de hemel gehoord bij de verheerlijking op de berg: Dit is mijn Zoon, in wie Ik een welbehagen heb. Johannes heeft gezien hoe Jezus wonderen deed zoals bij Jairus thuis en ongetwijfeld heeft hij Jezus aangeraakt. Er staat van hem dat Hij aan de boezem van Jezus aan tafel lag. Oosterse mensen zijn meer fysiek ingesteld dan westerlingen. Mannen zoenen elkaar makkelijker, houden elkaars hand vast, zonder dat daar wat bij bedacht wordt. Johannes zal Jezus vast en zeker aangeraakt hebben.

Horen, zien en tasten. Dat zijn de kenmerken van een getuige. In de rechtspraak werd een verklaring als geldig gezien als de gebeurtenis met minimaal twee zintuigen was waargenomen. Johannes' getuigenis is werkelijk waar omdat Hij Jezus heeft gehoord met zijn oren, gezien met zijn ogen en gevoeld met zijn huid.

Johannes gebruikt twee woorden in het 2^e vs. voor het uitdragen van Zijn Boodschap. Getuigen en Verkondigen. De woorden overlappen elkaar, maar hebben toch wel ieder een eigen accent. Verkondigen is meer prediken. Het woord verkondigen. Uitleg geven over de Boodschap van Jezus. Zijn geboorte, Zijn onderwijs, Zijn wonderen, Zijn sterven en opstaan, Zijn hemelvaart en wederkomst. Bij getuigen ligt meer de nadruk op dat horen, zien en tasten. Johannes, zei ik net al, kon dat letterlijk zeggen. Wij kunnen dat niet. Maar we kunnen wel getuigen van wat we hebben gehoord. We hebben Gods Boodschap gehoord en daar gelovig 'ja' op gezegd. We hebben in geloof leren zien dat Jezus de

Messias, de Verlosser is. We hebben ervaren dat geloof in Hem levensveranderend is. Om met de Psalmen te spreken, we kunnen vertellen wat de Here aan onze ziel heeft gedaan (Ps. 66:16).

Getuigen en verkondigen, twee manieren die beiden een eigen plek mogen hebben in het uitdragen van het Evangelie.

Johannes vertelt ook wat het doel is van dit getuigen en verkondigen. Hij noemt twee dingen. Hij gebruikt het woord gemeenschap. Dat is hetzelfde als relatie. Het doel van getuigen en verkondigen is dat mensen een relatie met de Vader en met Christus krijgen. Gemeenschap met Christus kan alleen omdat Jezus werkelijk God is. Hij is het die het mogelijk maakt om tot de Vader te komen. Niemand komt tot de Vader, dan door Hem. Maar Johannes benadrukt hier ook dat tot geloof komen ook betekent dat je in gemeenschap komt met je broeders en zusters. Opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben.

De Evangelieverkondiging is pas af als mensen een plaats in een christelijke gemeenschap hebben gevonden. Ik leer hier van Johannes dat Christus niet los van Zijn gemeente verkrijgbaar is. Het hele NT spreekt er over dat Jezus en Zijn gemeente onlosmakelijk bij elkaar horen. Jezus had gezegd dat Hij zijn gemeente zou bouwen. Toen later Saulus onderweg naar Damascus geconfronteerd werd met de levende Heiland, zei Jezus niet: waarom vervolg je de gemeente, maar waarom vervolg je Mij! Jezus en de gemeente zijn één. De gemeente vervolgen is Jezus vervolgen. De gemeente is Zijn lichaam, Zijn tempel, Zijn bruid, Zijn kudde, Zijn volk, Zijn priesterschap. Tot geloof komen, betekent tot Christus en tot de gemeente komen!

En als dat gebeurt, zegt Johannes, is onze blijdschap volkomen. Een bekering geeft een gigantische vreugde, op aarde en in de hemel. Jezus vertelt in Lukas 15 dat God zelf feest viert met de engelen over iedere bekeerling. Zoveel geeft God om ons, dat Hij feest viert om ons.

Johannes kan het niet nalaten om te spreken over wat hij heeft gezien, gehoord en getast. En nog altijd verheugt hij zich als mensen hun knieën buigen voor de Here Jezus. Het 4^e vs. wordt verschillend vertaald in de NBG en de HSV. De NBG zegt: opdat onze blijdschap volkomen zij. En de HSV: opdat uw blijdschap volkomen wordt. Ik weet niet wat juist is. Maar beiden is waar. Wie tot Christus komt zal een geweldige blijdschap ervaren, en de omstanders die het meemaken delen erin. Laten we ons er naar blijven uitstrekken dat het nog vaak feest in de hemel en op aarde mag zijn, omdat mensen Christus aanvaardden.

AMEN